

ה"ת 37726/02/19 - יצחק מעוז נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 37726-02-19 מעוז נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המבקש:

יצחק מעוז
ע"י עו"ד רונן טנקג'י

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל
ע"י פקד זהרירה בר יהודה

החלטה

1. המבקש עותר לקבל תכשיטים שתפסו ממנו שוטרים ביום 17.11.2014, ואשר לטענתו קנה בזמנו בסכום של 4,000-5,000 ₪.
2. בעקבות תפיסת התכשיטים המבקש נחקר בחשד לביצוע עבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב והחזקת כלי פריצה, אך ב-15.7.2015 התיק נגדו נסגר בעילה של חוסר ראיות. מעיון בהחלטה על סגירת התיק על ידי יחידת התביעות של המשטרה עולה כי הרקע לסגירת התיק נעוץ בכך שלא הייתה עילה חוקית לעריכת החיפוש שבו נמצאו התכשיטים, ואף הראיות לעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב היו חלשות.
3. בחקירת המשטרה מסר המבקש שם של אדם שאותו הכיר בעת שהיו אסירים ואשר לטענתו מכר לו את התכשיטים שאותם קיבל בירושה מאמו. בדיון שנערך בפני מסר המבקש שלושה שמות אפשריים אחרים של מי שמהם קיבל את התכשיטים. העובדה שהנאשם אינו יכול לומר בוודאות מי מכר לו את התכשיטים מחזקת כמובן את החשד כי מדובר ברכוש גנוב.
4. לנוכח החשד כי מדובר ברכוש גנוב מבקשת נציגת המדינה שאורה על חילוט התכשיטים חלף החזרתם למבקש, שמהם נתפסו. נציגת המדינה טוענת כי ב-18.10.2015 פנתה המשטרה לבית המשפט בבקשה שיורה על חילוט, אך כיוון שלא התקבלה תגובתו של מר מעוז, לא קיבל בית המשפט החלטה בבקשתה.
5. ב"כ המבקש הבהיר כי מר מעוז לא יכול היה להגיב לבקשה בזמנו כיוון שריצה בתקופה הרלבנטית

עונש מאסר וכלל לא קיבל החלטה המורה לו להגיב לבקשת המשטרה.

6. לתמיכה בטענתה כי ניתן לבקש את חילוט התכשיטים אף על פי שכלל לא הוגש כתב אישום נגד המבקש, מפנה נציגת המדינה להחלטה בע"ח (תל אביב) 35662-01-14 **מדינת ישראל נ' שמחה ג'נח** (2014) ולהחלטה בה"ת (כפר סבא) **מדינת ישראל נ' יורם אריכא** (18.12.2018), הנסמכת עליה.

7. ב"כ המבקש טוען כי עמדת המדינה נוגדת את הוראות החוק, ואין היא עומדת בנטל המוטל עליה להצדיק את בקשתה לחילוט התכשיטים. עוד טוען ב"כ המבקש כי המבקש נחבל בתאונה קשה בשנת 2013 וזכרונו אינו כשהיה קודם לכן, והואיל ואין מדובר בבעל עסק אין לצפות ממנו שישמור תיעוד מדויק של רכישותיו.

הכרעה:

8. השאלה הטעונה הכרעה במקרה זה היא מה גורלו של רכוש החשוד כגנוב שנתפס על ידי המשטרה שלא כדין מאזרח והוחלט שבגלל אופן התפיסה אין לנקוט בהליך פלילי נגד אותו אדם.

9. השאלה אם בית המשפט מוסמך להורות על חילוטו של רכוש זה כעמדת המדינה בדיון שבפניי אינה פשוטה. סעיפי פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 הרלבנטיים לענייננו הם אלה:

34. מסירת התפוס לפי צו

על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך על ידי קצין משטרה בדרגת מפקח משנה או בדרגה גבוהה מזו דרך כלל או לענין מסויים (להלן - שוטר מוסמך), או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיוורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו.

35. החזרת התפוס על ידי המשטרה

אם תוך ששה חדשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידי נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שייקבעו.

10. בניגוד לסעיפים 31 ו-39 לפקודה סעיף 34 לפקודה אינו מתייחס לאפשרות של החרמת החפץ שנתפס או חילוטו. עם זאת, בית המשפט העליון הכיר בכך שבמקרים קיצוניים ניתן להורות על חילוטו של חפץ גם מכוחו של סעיף 34 לפסד"פ:

"סמכויותיו של בית-המשפט רחבות ביותר (סעיף 34). הוא רשאי להורות על החזרתם, עם או בלי תנאים, או על המשך ההחזקה בהם. נראה, כי בעיקרון מוסמך הוא להורות על חילוטם או על השמדתם. החילוט או ההשמדה הם אמצעים דרסטיים שבנסיבות המתאימות לא ניתן להימנע מהם. ניתן לתאר מצבים שבהם מדובר בחפץ שנעברה בו עבירה, נתפס על-ידי המשטרה ואיש אינו מבקש להחזירו או חפץ מסוכן כשלעצמו או חפץ האסור בהחזקה על-פי דין, כגון סמים או חפץ שיש בו כדי לסכן את ביטחון הציבור, את שלומו או את בריאותו".

(השופט שטרסברג כהן בבש"פ 6686/99 אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל (2000)).

11. הוראות החוק שהובאו לעיל כפשוטן מחייבות את המשטרה להגיש בקשות לפי סעיף 34 בטרם חלפו ששת החודשים האמורים בסעיף 35 ואם לא נעשה כן עליה להחזיר את התפוסים למי שנתפסו ממנו. **בבש"פ עובדיה** שנזכר לעיל נקבע כי המדינה יכולה להגיש בקשות לפי סעיף 34 לאחר חלוף התקופה הקבועה בסעיף 35 ביחד עם בקשה להארכת מועד. עם זאת, ברי כי העובדה שבקשה מוגשת באיחור מהווה שיקול בהחלטה אם להיעתר לבקשת המשטרה אם לאו.

12. במקרה שלפני הוגשה כאמור לעיל בקשת המשטרה 11 חודשים לאחר התפיסה ומדובר באיחור ניכר. הבקשה הוגשה גם שלושה חודשים אחרי שהוחלט לסגור את התיק ולא צורפה לה תגובה. יתר על כן, המדינה "ישנה על בקשתה" וכלל לא עמדה על כך שתתקבל בה החלטה, עד שהמבקש פנה לבית המשפט בבקשה שיוחזרו לו התכשיטים. הדיונים בפני התקיימו בסופו של דבר יותר מארבע שנים אחרי התפיסה, כך שלא ניתן לייחס משקל מלא לכך שהמבקש אינו זוכר כיום ממי רכש את התכשיטים.

13. שיקול חשוב נוסף התומך בעמדת המבקש הוא שהתפוסים הם חפצים המותרים בהחזקה. כדברי השופט טירקל **בבש"פ עובדיה**: "הבחנה נוספת שראוי להזכירה לעניין החזרת החפצים שנתפסו במקרה הנדון היא בין חפץ שההחזקה בו אסורה לפי הדין לבין חפץ שהחזקתו אינה אסורה. במקרה הנדון החזקתם של החפצים, כשלעצמה, אינה אסורה ולפיכך אין מניעה מן הדין להחזירם למבקש". אין דומה דינם של תכשיטים לדינם של סמים או כלי נשק שהחזקתם מחייבת היתר מיוחד.

14. אל כל אלה מצטרפת העובדה שגם לפי דעתה שלה, המדינה תפסה את התכשיטים שלא כדין, ובהחלטה על סגירת התיק אף נאמר כי יש קושי לטעון לדיות ראיות המוכיחות את העבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב.

15. סיכומם של דברים הוא שהתכשיטים המוחזקים בידי המשטרה נתפסו על ידה שלא כדין, הם הוחזקו

מעבר לשישה חודשים בלי שהוגשה בקשה להארכת תפישתם או לחלטם אלא כחלוף חמישה חודשים מאז המועד שבו היה עליה על פי החוק להחזירם, המדינה הגישה את בקשתה בלי שצירפה אליה את עמדת מי שהתכשיטים נתפסו ממנה ולכן לא התקבלה בה החלטה סופית, המדינה ישנה על בקשתה זו עד שמחזיק התכשיטים, שהוא המבקש שבפניי, פנה לבית המשפט בבקשה לקבלם בחזרה. נגד המבקש לא הוגש כתב אישום ואשמתו לא התבררה, ובהתחשב בזמן שחלף מאז תפישת התכשיטים, העובדה שאינו זוכר כיום ממי רכש אותם, אינה מצדיקה לשלול את זכותו בהם.

16. הפגמים בהתנהלות המשטרה, בצירוף העובדה שתכשיטים הם חפץ המותר בהחזקה והעברת הבעלות בהם לטובת המדינה תפגע בזכותו החוקתית של המבקש לקניין, מצדיקים להיעתר לבקשה, ואני מורה להחזיר למבקש את תכשיטיו בהתאם להוראת סעיף 35 לפקודה.

17. בשולי הדברים אציין כי הפסיקה שאליה הפנתה נציגת המדינה עוסקת בסעיף 31 לפסד"פ שעניינו בחפצים שנתפסו בצו שופט ואין זה המקרה בעניינינו.

18. החלטה זו תיכנס לתוקף ביום 1.4.2019.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תשלח החלטה זו בפקס לב"כ המבקש ותמסור העתק ממנה לטוען המעצרים הרלבנטי.

ניתנה היום, 19 במרץ 2019, בהעדר הצדדים.